HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

9 octombrie 2008 *

În cauza C-16/07 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 18 ianuarie 2007,

Marguerite Chetcuti, agent auxiliar al Comisiei Comunităților Europene, cu domiciliul în Zejtun (Malta), reprezentată de M.-A. Lucas, avocat,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul V. Joris și de doamna K. Herrmann, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: franceza.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul T. von Danwitz, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász (raportor) și G. Arestis, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 martie 2008,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 iunie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, doamna Chetcuti solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 8 noiembrie 2006, Chetcuti/Comisia (T-357/04, RecFP, p. I-A-2-255 și II-A-2-1323, denumită în continuare „hotărârea

atacată"), prin care Tribunalul a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei din 22 iunie 2004 a comisiei de evaluare prin care se respinge candidatura sa la o procedură de concurs (denumită în continuare „decizia în litigiu"), precum și a actelor subsecvente din cadrul procedurii menționate.

Cadrul juridic

2 Articolul 4 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene (denumit în continuare „statutul"), în versiunea aflată în vigoare până la 30 aprilie 2004, aplicabilă faptelor din speță, prevede:

„Orice numire sau promovare nu poate avea ca obiect decât ocuparea unui loc de muncă vacant, în condițiile prevăzute de prezentul statut.

Orice loc de muncă vacant într-o instituție este adus la cunoștința personalului instituției respective de îndată ce autoritatea împuternicită să facă numiri [(denumită în continuare „AIPN")] decide ocuparea locului de muncă în cauză.

În cazul în care nu este posibilă ocuparea unui loc de muncă vacant prin transfer, prin promovare sau prin concurs intern, locul de muncă vacant respectiv este adus la cunoștința personalului celor trei Comunități Europene." [traducere neoficială]

3 Articolul 27 din statut prevede:

„Recrutarea trebuie să vizeze asigurarea angajării funcționarilor cu cel mai înalt nivel de competență, de eficiență și de integritate, recrutați pe o bază geografică cât mai largă dintre resortisanții statelor membre ale Comunităților.

[…]” [traducere neoficială]

4 Articolul 29 alineatul (1) din statut prevede:

„În vederea ocupării posturilor vacante dintr-o instituție, [AIPN], după ce a analizat:

(a) posibilitățile de promovare și de transfer în cadrul instituției;

(b) posibilitățile de a organiza concursuri interne în cadrul instituției;

(c) cererile de transfer ale funcționarilor din alte instituții ale celor trei Comunități Europene,

inițiază procedura de concurs pe bază de dosare, pe bază de examene sau atât pe bază de dosare, cât și de examene. Procedura de concurs este stabilită în anexa III.

Această procedură poată fi inițiată și în vederea constituirii unei rezerve pentru recrutări ulterioare.” [traducere neoficială]

5 Articolul 1 din anexa III la statut, intitulată „Procedura de concurs”, prevede:

„(1) Anunțul de concurs este stabilit de [AIPN], după consultarea comisiei paritare.

Acesta trebuie să specifice:

(a) natura concursului (concurs intern în cadrul instituției, concurs intern în cadrul instituțiilor, concurs general […]);

(b) modalitățile (concurs pe bază de dosare, pe bază de examene sau pe bază de dosare și de examene);

(c) natura funcțiilor și atribuțiilor aferente posturilor care urmează să fie ocupate;

(d) diplomele și alte calificări sau nivelul de experiență cerut pentru posturile care urmează să fie ocupate;

[…]" [traducere neoficială]

6 Articolul 3 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene (denumit în continuare „RAA"), în versiunea aflată în vigoare până la 30 aprilie 2004, aplicabilă faptelor din speță, prevede:

„În sensul prezentului regim, este considerat «agent auxiliar» agentul angajat:

(a) în vederea exercitării de atribuții într-o instituție, fie cu normă redusă, fie cu normă întreagă, în limitele prevăzute la articolul 52, fără să fie repartizat într-un post inclus în schema de personal anexată la secțiunea din buget aferentă instituției respective;

(b) în vederea înlocuirii, după analizarea posibilităților de interimat printre funcționarii instituției, atunci când persoana în cauză se află temporar în imposibilitatea de a exercita atribuțiile care îi revin:

— a unui funcționar sau a unui agent temporar din categoriile B, C, D sau din domeniul lingvistic;

— în mod excepțional, a unui funcționar sau a unui agent temporar din categoria A, cu excepția gradelor A 1 și A 2 care ocupă un post foarte specializat,

și remunerat din creditele globale prevăzute în acest scop în secțiunea din buget aferentă instituției." [traducere neoficială]

7 În conformitate cu articolul 9 din RAA, agentul temporar nu poate fi angajat în alte scopuri decât pentru a ocupa, în condițiile prevăzute în titlul II, un post vacant inclus în schema de personal anexată la secțiunea din buget aferentă fiecărei instituții.

8 Articolul 12 alineatul (1) din RAA prevede:

„Încadrarea în muncă a agenților temporari trebuie să asigure angajarea de către instituție a unor persoane cu cel mai înalt nivel de competență, de eficiență și de

integritate, recrutate pe o bază geografică cât mai largă dintre resortisanții statelor membre ale Comunităților.

[…]" [traducere neoficială]

9 În schimb, RAA nu cuprinde nicio cerință privind nivelul de competență și de eficiență pe care trebuie să îl aibă agenții auxiliari pentru a fi încadrați în muncă.

10 Articolul 52 din RAA prevede:

„Durata efectivă a încadrării în muncă a unui agent auxiliar, inclusiv durata unei eventuale reînnoiri a contractului acestuia, nu poate depăși:

(a) durata interimatului pe care trebuie să îl asigure agentul, în cazul în care a fost încadrat pentru înlocuirea unui funcționar sau a unui agent temporar aflat pentru o perioadă în imposibilitatea de a exercita atribuțiile care îi revin;

(b) o perioadă de trei ani, în toate celelalte cazuri." [traducere neoficială]

Istoricul cauzei

11 Recurenta și-a exercitat atribuțiile în calitate de agent local repartizat la Delegația Comisiei Comunităților Europene în Malta de la 1 noiembrie 1991 până la 30 aprilie 2004. Contractul său a încetat din cauza aderării Republicii Malta la Uniunea Europeană la 1 mai 2004, care a condus la desființarea delegației din această țară.

12 La 27 aprilie 2004, recurenta a semnat un contract de agent auxiliar de categoria B, pentru o perioadă determinată cuprinsă între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2004. Articolul 2 din contractul său prevedea că recurenta exercită atribuții de „agent cu sarcini complexe de redactare, corectură, contabilitate sau activități tehnice”.

13 La 6 aprilie 2004, Comisia a publicat un anunț de concurs intitulat „anunț de concurs intern pentru trecerea din categoria B în categoria A COM/PA/04”. Era vorba despre un concurs pe bază de examene prin care se urmărea constituirea unei rezerve pentru recrutarea de administratori (A7/A6).

14 Punctul III.1 din anunțul de concurs, intitulat „Condiții de înscriere”, avea următorul cuprins:

„Sunt eligibili funcționarii și agenții temporari menționați la articolul 2 din titlul 1 (Dispoziții generale) din [RAA] care sunt încadrați în unul dintre gradele categoriei B;

sunt de asemenea eligibili funcționarii și agenții temporari menționați la articolul 2 din titlul 1 (Dispoziții generale) din [RAA] care sunt încadrați în unul dintre gradele categoriei superioare

și care, la data limită pentru depunerea candidaturilor […]:

[…]

(b) au cel puțin 5 ani vechime în categoria B sau într-o categorie superioară, obținută ca funcționar sau [agent temporar sau agent auxiliar, grupele I, II, III, IV și V] în cadrul Comisiei sau parțial în cadrul altor instituții sau agenții (anexa I) al căror personal este supus normelor cuprinse în statut sau în [RAA].

[…]"

15 Recurenta și-a depus candidatura la concursul menționat.

16 Prin decizia în litigiu a fost respinsă candidatura doamnei Chetcuti pentru motivul că nu îndeplinea nici condiția privind vechimea, nici condiția privind statutul administrativ, în măsura în care erau eligibili numai funcționarii sau agenții temporari.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

17 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 31 august 2004, doamna Chetcuti a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu, precum și a actelor subsecvente din cadrul procedurii de concurs.

18 Prin intermediul primului său motiv, aceasta a susținut că anunțul de concurs, prin faptul că rezervă accesul la concursul în litigiu numai pentru funcționari și agenți temporari și exclude astfel agenții auxiliari, este contrar articolelor 4 și 27 și articolului 29 alineatul (1) litera (b) din statut, precum și principiului egalității de tratament. Decizia în litigiu ar fi, prin urmare, nelegală.

19 Prin intermediul celui de al doilea motiv, doamna Chetcuti a arătat că anunțul de concurs, prin faptul că impune cerința unei vechimi în serviciu de 5 ani în categoria B sau într-o categorie superioară, obținută ca funcționar, agent temporar sau agent auxiliar din grupele I-V, și exclude vechimea obținută ca agent local, este contrar articolelor 27 și 29 din statut, precum și interesului serviciului și principiului egalității de tratament. Așadar, decizia în litigiu ar fi nelegală și din acest motiv.

20 În ceea ce privește primul motiv, Tribunalul a examinat, la punctele 49-51 din hotărârea atacată, natura și nivelul puterii de apreciere acordate instituțiilor în legătură cu procedurile de recrutare. Acesta a stabilit că statutul conferă o largă putere de apreciere instituțiilor în ceea ce privește procedurile de recrutare și că atribuția de control a instanței comunitare se limitează la problema dacă autoritatea competentă nu a făcut uz de puterea sa de apreciere în mod vădit eronat.

21 La punctele 52 și 53 din aceeași hotărâre, Tribunalul a arătat că diferitele categorii de persoane angajate de Comunități răspund unor nevoi legitime ale administrației comunitare. Acesta a adăugat că cerințele esențiale stabilite pentru încadrarea funcționarilor și a agenților temporari sunt diferite de cele stabilite pentru agenții auxiliari.

22 Tribunalul a constatat, la punctul 56 din hotărârea atacată, că reiese din anunțul de concurs că respectivul concurs în litigiu era „un concurs intern de trecere din categoria B în categoria A" și avea în esență rolul de a permite trecerea din categoria B în categoria A pentru funcționari și agenți temporari. La punctul 57 din hotărârea menționată, Tribunalul a apreciat că, în speță, nu a fost dovedit că, prevăzând condiția admisibilității în legătură cu calitatea de funcționar sau de agent temporar, cu excluderea agenților auxiliari, Comisia ar fi făcut uz de puterea sa de apreciere în mod eronat.

23 Tribunalul a considerat că este lipsit de relevanță argumentul recurentei conform căruia, întrucât concursul în litigiu a fost deschis, pe de o parte, agenților temporari din categoriile A și B și, pe de altă parte, funcționarilor din categoria A, acesta nu era numai un concurs pentru trecerea din categoria B în categoria A, ci și un concurs intern de o altă natură. Acesta a subliniat că agenții temporari și funcționarii care puteau fi admiși la acest concurs, fie cei din categoria A, fie cei din categoria B, și-au dovedit deja, spre deosebire de agenții auxiliari, competența cu ocazia recrutării inițiale, în conformitate cu articolul 27 din statut și cu articolul 12 din RAA.

24 Întrucât aceste din urmă prevederi au fost deja aplicate cu ocazia recrutării inițiale a funcționarilor și a agenților temporari, Tribunalul a constatat că argumentul recurentei conform căruia Comisia nu ar fi respectat scopul oricărei recrutări, definit în dispozițiile menționate anterior, era lipsit de temei.

25 La punctul 61 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că, dacă, în temeiul articolului 3 din RAA, agenții auxiliari pot exercita toate tipurile de atribuții, acest aspect nu este suficient pentru a le oferi vocația de a fi asimilați funcționarilor și agenților temporari pentru concursuri de promovare.

26 În final, Tribunalul a apreciat, la punctul 62 din aceeași hotărâre, că, întrucât situația juridică a funcționarilor și a agenților temporari, pe de o parte, și a agenților auxiliari, pe de altă parte, nu este comparabilă datorită diferenței dintre condițiile de recrutare, recurenta a invocat în mod greșit încălcarea principiului egalității de tratament.

27 Având în vedere aceste elemente, Tribunalul a respins primul motiv al recurentei și a concluzionat că, dat fiind că, în mod legal, Comisia putea rezerva funcționarilor și agenților temporari accesul la concursul în litigiu, respingerea candidaturii recurentei era justificată. Prin urmare, Tribunalul nu a considerat necesar să se pronunțe asupra celui de al doilea motiv, referitor la vechimea necesară pentru accesul la concursul menționat, și nici asupra actelor subsecvente din cadrul procedurii de concurs.

Concluziile părților

28 Prin cererea depusă la grefa Curții la 18 ianuarie 2008, recurenta a formulat prezentul recurs și solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— anularea deciziei în litigiu;

— anularea actelor subsecvente din cadrul procedurii de concurs și în special a listei candidaților care îndeplinesc condițiile stabilite în anunțul de concurs, întocmită de comisia de evaluare, a deciziei Comisiei de stabilire pe această bază a numărului de posturi care urmează să fie ocupate, a listei de aptitudini stabilite de comisia de evaluare la finalul lucrărilor sale, precum și a deciziilor de numire adoptate de AIPN în acest temei și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în fața Tribunalului și a Curții.

29 Comisia solicită Curții:

— respingerea recursului și

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

30 Rezultă din cererea introductivă că recurenta invocă în esență trei motive în susținerea recursului.

31 Prin intermediul primului motiv, aceasta susține că hotărârea atacată încalcă noțiunea „concurs intern” în sensul articolului 4 și al articolului 29 alineatul (1) litera (b) din statut și nu respectă obiectivul oricărei recrutări, astfel cum rezultă din articolul 4 alineatul (1) și din articolul 27 din respectivul statut. Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta consideră că Tribunalul a încălcat principiul egalității de tratament. Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta susține că hotărârea atacată nu este motivată temeinic.

32 Considerând că argumentul principal și preponderent al recurentei constă în susținerea că respectiva sa candidatură a făcut obiectul unui tratament contrar principiului egalității, Curtea apreciază că trebuie să înceapă examinarea prezentului recurs cu al doilea motiv.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

33 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că hotărârea atacată încalcă principiul egalității de tratament. În opinia sa, Tribunalul a apreciat în mod greșit că situația juridică a funcționarilor și a agenților temporari nu este comparabilă cu cea a agenților auxiliari.

34 Mai exact, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care și-a motivat această concluzie constatând că, spre deosebire de funcționari și de agenți temporari, agenții auxiliari nu erau obligați să demonstreze, cu ocazia recrutării inițiale, cel mai înalt nivel de competență, de eficiență și de integritate.

35 Astfel, recurenta subliniază că funcționarii sau agenții temporari din categoria B și-au demonstrat competența numai în legătură cu atribuțiile care fac parte din această categorie și nu și-ar fi dovedit competența suplimentară pentru exercitarea unor atribuții din categoria A. Prin urmare, contrar celor statuate de Tribunal, din condițiile diferite de recrutare a funcționarilor și a agenților temporari nu ar rezulta că situația lor nu este comparabilă cu cea a agenților auxiliari pentru a fi admiși să participe la concursul în litigiu.

36 Recurenta susține că împrejurarea că agenții auxiliari pot, la fel ca și funcționarii și agenții temporari, să exercite toate tipurile de atribuții demonstrează îndeajuns capacitatea lor de a exercita atribuțiile aferente posturilor care trebuie ocupate.

37 Comisia apreciază că, ținând cont de diferențele legate de angajarea funcționarilor și a agenților temporari față de agenții auxiliari, excluderea acestora din urmă din concursul în litigiu nu încalcă principiul egalității de tratament.

38 Aceasta precizează că cerința privind cel mai înalt nivel de competență, de eficiență și de integritate, necesară pentru recrutarea funcționarilor și a agenților temporari, determină nu numai natura raportului lor juridic în care se află cu instituția, ci și posibilitatea de a avansa sau de a nu avansa în carieră în cadrul acesteia.

39 În opinia Comisiei, argumentele recurentei referitoare la posibilitatea ca agenții auxiliari să exercite toate tipurile de atribuții nu sunt susținute prin niciun element concret. O simplă posibilitate ca acești agenți să exercite toate tipurile de atribuții nu ar fi suficientă pentru a se considera că trebuie să li se accepte participarea la concursul în litigiu. În această privință, Comisia subliniază că, spre deosebire de agenții auxiliari, funcționarii și agenții temporari trebuie să îndeplinească în mod obligatoriu condițiile de recrutare stabilite la articolul 27 din statut și la articolul 12 din RAA. În plus, Comisia amintește că exercitarea reală a unor atribuții de către agenții auxiliari a fost luată în considerare în cadrul celui de al doilea criteriu de admitere, care include în cadrul vechimii necesare experiența dobândită ca agent auxiliar.

Aprecierea Curții

40 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 3 mai 2007, Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Rec., p. I-3633, punctul 56, și Hotărârea din 15 mai 2008, Delay, C-276/07, Rep., p. I-3635, punctul 19).

41 În această privință, trebuie să se examineze dacă, după cum pretinde recurenta, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept constatând că situația agenților auxiliari nu este comparabilă cu cea a funcționarilor și a agenților temporari.

42 Astfel cum a arătat avocatul general la punctele 87-92 din concluzii, rezultă din prevederile statutului și ale RAA că există diferențe între statutul administrativ, cerințele pentru recrutare și condițiile de angajare referitoare la agenții auxiliari și cele referitoare la funcționari și la agenții temporari.

43 În primul rând, reiese din coroborarea articolelor 5 și 6 din statut cu articolele 3 și 9 din RAA că, spre deosebire de funcționari și de agenți temporari, care ocupă un post precis desemnat în schema de personal, agenții auxiliari exercită, cu excepția cazurilor de interimat, o activitate administrativă care nu este cuprinsă în această schemă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 februarie 1979, Deshormes/Comisia, 17/78, Rec., p. 189, punctul 35, și Hotărârea din 19 noiembrie 1981, Fournier/Comisia, 106/80, Rec., p. 2759, punctul 9).

44 În al doilea rând, astfel cum a arătat Tribunalul în hotărârea atacată, pentru agenții auxiliari nu există o dispoziție analogă celei care se aplică funcționarilor și agenților temporari în conformitate cu articolul 27 primul paragraf din statut și cu articolul 12 alineatul (1) din RAA. Din aceasta rezultă că, spre deosebire de funcționari și de agenți temporari, agenții auxiliari nu trebuie să demonstreze cel mai înalt nivel de competență, de integritate și de eficiență cu ocazia recrutării.

45 În al treilea rând, spre deosebire de funcționari și de agenți temporari, agenții auxiliari nu sunt supuși unui sistem de evaluare sau de raport periodic.

46 În al patrulea rând, trebuie să se observe că articolul 32 din statut și articolul 8 din RAA cuprind, pentru agenții temporari, posibilitatea de a-și continua cariera în calitate de funcționari, în conformitate cu procedurile stabilite prin statut. În acest caz, vechimea în treaptă dobândită ca agent temporar se păstrează dacă agentul respectiv a fost numit funcționar în același grad imediat după această perioadă. Or, nu există dispoziții analoge pentru agenții auxiliari.

47 În al cincilea rând, agenții auxiliari nu fac parte din sistemul de asigurări sociale stabilit de comun acord de instituțiile Comunităților, căruia îi aparțin funcționarii și agenții temporari.

48 Trebuie să se constate că rezultă din aceste diferențe că agenții auxiliari nu sunt recrutați pentru îndeplinirea unei misiuni permanente în cadrul instituțiilor comunitare. Dimpotrivă, astfel cum Curtea a statuat deja, caracteristica distinctivă a contractului de agent auxiliar este precaritatea sa în timp, dat fiind că acest contract nu

poate fi utilizat decât pentru a asigura o înlocuire momentană sau pentru a efectua activități administrative care prezintă un caracter pasager sau care răspund unei necesități urgente ori care nu sunt definite în mod clar (a se vedea Hotărârile citate anterior Deshormes/Comisia, punctul 37, și Fournier/Comisia, punctul 9). Astfel, agenții auxiliari constituie o categorie distinctă de agenți, care răspunde la necesități distincte ale instituțiilor care îi angajează.

49 Rezultă din aceasta că agenții auxiliari nu se pot aștepta să fie asimilați funcționarilor și agenților temporari în ceea ce privește posibilitatea de a avea o carieră în instituțiile comunitare.

50 Așadar, Tribunalul a constatat în mod întemeiat că situația agenților auxiliari este diferită de cea a funcționarilor și a agenților temporari și că, având în vedere această diferență, excluderea agenților auxiliari de la concursul în litigiu nu încalcă principiul egalității de tratament.

51 Prin urmare, al doilea motiv al recurentei trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la primul motiv

Cu privire la admisibilitate

52 Comisia susține, cu titlu introductiv, că argumentația recurentei, în măsura în care repune în discuție calificarea concursului în litigiu realizată de Tribunal, este inadmisibilă. Aceasta amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, Tribunalul, în calitate de jurisdicție de primă instanță, este singurul competent să constate faptele și să le aprecieze. Or, Tribunalul, în cadrul dreptului său suveran de apreciere a faptelor și fără a le denatura în niciun mod, ar fi considerat, la lectura textului și a condițiilor de înscriere la respectivul concurs, așadar în mod obiectiv, că acest concurs intern constituia în esență un concurs de trecere într-o altă categorie sau de promovare.

53 În această privință, trebuie să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, atunci când Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă să exercite, în temeiul articolului 225 CE, un control asupra calificării juridice a acestor fapte și a consecințelor de drept care au fost deduse din acestea de către Tribunal (a se vedea Hotărârea din 6 aprilie 2006, General Motors/Comisia, C-551/03 P, Rec., p. I-3173, punctul 51, și Hotărârea din 22 mai 2008, Degussa/Comisia și Consiliul, C-266/06 P, punctul 72).

54 Rezultă din aceasta că argumentația recurentei conform căreia Tribunalul a efectuat o calificare juridică eronată a concursului în litigiu este admisibilă.

Cu privire la fond

— Argumentele părților

55 Prin intermediul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul a interpretat greșit noțiunea „concurs intern” în sensul articolului 4 și al articolului 29 alineatul (1) litera (b) din statut, precum și obiectivul oricărei recrutări, astfel cum rezultă de la articolul 4 alineatul (1) și de la articolul 27 primul paragraf din statut.

56 În primul rând, recurenta susține că în mod greșit Tribunalul s-a întemeiat pe scopul principal al concursului în litigiu care i-a fost atribuit în mod subiectiv prin titlul anunțului de concurs, și anume „concurs intern de trecere într-o treaptă superioară”, pentru a constata ce categorii de candidați puteau în mod legal să fie sau să nu fie admise la acest concurs.

57 Recurenta susține că o astfel de constatare ar fi trebuit mai degrabă să se întemeieze pe natura obiectivă a concursului menționat, astfel cum rezultă aceasta din condițiile de admitere obiective prevăzute chiar în anunțul de concurs. În această privință, recurenta precizează că respectivul concurs în litigiu era deschis nu numai funcționarilor din categoria B care doreau să devină funcționari din categoria A, ci și agenților temporari din categoriile A și B care doreau să fie titularizați.

58 Recurenta susține că, din moment ce un concurs este calificat drept „concurs intern în cadrul instituției”, nu poate fi exclusă participarea agenților auxiliari, pe baza jurisprudenței Curții și a Tribunalului, în special a Hotărârii Curții din 31 martie

1965, Rauch/Comisia (16/64, Rec., p. 179), și a Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2001, Van Huffel/Comisia (T-142/00, RecFP, p. I-A-219 și II-1011).

59 În subsidiar, recurenta susține că, dacă se poate estima că Tribunalul a calificat concursul în litigiu drept „concurs de trecere într-o treaptă superioară" și a exclus posibilitatea unui „concurs intern în cadrul instituției", acesta ar fi comis o eroare de drept, deoarece o astfel de calificare s-ar întemeia pe criterii subiective reținute de părți. Aceasta arată că, presupunând chiar că respectivul concurs în litigiu ar fi avut ca obiectiv, în esență, trecerea din categoria B în categoria A, nu este mai puțin adevărat că era vorba de asemenea de un concurs de titularizare și, prin urmare, acesta trebuia calificat drept „concurs intern", deoarece jurisprudența referitoare la articolele 4 și 29 din statut ar defini un astfel de concurs ca fiind un concurs deschis personalului statutar în sens larg, cu alte cuvinte, tuturor celor care se află în serviciul instituției în temeiul unui raport de drept public.

60 În al doilea rând, recurenta susține că Tribunalul ar fi comis o eroare de drept constatând că excluderea agenților auxiliari de la concursul în litigiu nu aducea atingere obiectivului oricărei recrutări, astfel cum acesta rezultă din articolul 4 alineatul (1) și din articolul 27 din statut, precum și din jurisprudența Tribunalului, în special din Hotărârea Van Huffel/Comisia, citată anterior.

61 Recurenta susține că, potrivit obiectivului menționat, condițiile de admitere la un concurs trebuie să fie stabilite în funcție de cerințele posturilor care urmează să fie ocupate. Or, în opinia recurentei, situația este diferită în ceea ce privește condițiile de admitere la concursul în litigiu, întrucât acestea exclud categorii de candidați potențiali care au totuși calități echivalente cu cele ale candidaților admiși la concursul menționat.

62 În această privință, recurenta reiterează că, pentru scopurile concursului în litigiu, situația agenților auxiliari este comparabilă cu cea a funcționarilor sau a agenților temporari din categoria B, în măsura în care niciuna dintre aceste trei categorii de agenți nu și-a demonstrat competența pentru atribuțiile care aparțin categoriei A. În plus, faptul că, în conformitate cu articolul 3 din RAA, agenții auxiliari pot exercita toate tipurile de atribuții implică și că acești agenți au o capacitate echivalentă sau aproape echivalentă cu cea a funcționarilor. Aceasta susține de asemenea că însuși anunțul de concurs admitea, ca experiență profesională relevantă, nu numai perioadele lucrate în calitate de funcționar sau ca agent temporar, ci și pe cele lucrate ca agent auxiliar. În opinia recurentei, decurge din aceasta că experiența dobândită în una sau în cealaltă dintre aceste funcții este echivalentă. Recurenta apreciază că demonstrarea celui mai înalt nivel de competență, de eficiență și de integritate ar trebui să rezulte din reușita la examenele de preselecție și de selecție.

63 Comisia susține că Tribunalul a recunoscut în mod întemeiat că respectivul concurs în litigiu era în esență un concurs de trecere din categoria B în categoria A, care urmărea evoluția carierei funcționarilor și a agenților temporari, și unii, și ceilalți fiind deja recrutați de Comisie în conformitate cu articolul 27 din statut și cu articolul 12 din RAA.

64 În opinia Comisiei, chiar dacă acest concurs constituia de asemenea, în anumite ipoteze, un concurs de titularizare, această împrejurare nu poate să oblige AIPN să îl deschidă pentru întregul personal al instituției și astfel să denatureze obiectivul său principal. O astfel de ipoteză ar aduce atingere largii puteri de apreciere care îi este recunoscută AIPN în domeniul concursurilor.

65 Comisia susține că, spre deosebire de ceea ce pretinde recurenta, interesul serviciului era evoluția carierei funcționarilor și a agenților temporari, un astfel de obiectiv fiind deja considerat legitim de către instanța comunitară (Hotărârea Curții din 16 octombrie 1975, Deboeck/Comisia, 90/74, Rec., p. 1123, și Hotărârea Tribunalului din 6 martie

1997, de Kerros și Kohn-Bergé/Comisia, T-40/96 și T-55/96, RecFP, p. I-A-47 și II-135, punctul 46). Pe de altă parte, aceasta susține că articolul 45 alineatul (2) din statut prevede de asemenea organizarea numai pentru funcționari de concursuri interne, pentru ca aceștia să poată accede la categoria superioară, ceea ce ar exclude participarea agenților auxiliari la concursurile menționate, deoarece, din cauza specificității regimului lor de angajare, nu au vocația de a se prezenta la aceste concursuri.

66 Comisia susține că Hotărârea Rauch/Comisia, citată anterior, nu are valoarea absolută pe care recurenta pare să i-o atribuie. Aceasta arată că obiectul cauzei în care a fost pronunțată hotărârea menționată este un concurs organizat în cursul anului 1963, care era marcat de împrejurările perioadei, mai exact acelea în care Comisia se organiza și a recurs la un mare număr de agenți auxiliari. Comisia apreciază că în anul 2004 dispunea de un mare număr de funcționari și de agenți temporari cărora a vrut să le dea, prin concursul în litigiu, o ultimă șansă de a accede la categoria superioară pe calea unui concurs intern înainte de intrarea în vigoare a unui regulament care urma să suprime această posibilitate.

67 Comisia apreciază că este inutil că recurenta invocă cerințele posturilor care urmează să fie ocupate pentru a demonstra lipsa oricărei relevanțe a criteriului referitor la recrutarea inițială. Într-adevăr, în timpul derulării concursului în litigiu, posturile care urmau să fie ocupate nu erau încă determinate cu exactitate. Acest concurs urmărea constituirea unei liste de rezervă pentru anumite domenii. Prin urmare, cerințele legate de recrutarea inițială constituiau un criteriu adecvat. Aceasta ar fi cu atât mai adevărat, cu cât menținerea eficienței, a competenței și a integrității funcționarilor și a agenților temporari face obiectul unei evaluări periodice.

— Aprecierea Curții

68 Trebuie să se constate că, la punctul 56 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că reiese din anunțul de concurs că respectivul concurs în litigiu trebuia calificat drept „un concurs intern de trecere din categoria B în categoria A". Este vorba despre un tip de „concursuri interne în cadrul instituției" în sensul articolului 29 alineatul (1) litera (b) din statut.

69 Întemeindu-se pe Hotărârea Rauch/Comisia, citată anterior, recurenta susține că un astfel de concurs trebuie în mod obligatoriu să fie deschis tuturor persoanelor care se află în serviciul instituției, indiferent de calitatea lor. Prin urmare, contrar celor statuate de Tribunal, agenții auxiliari nu ar putea fi excluși *a priori* de la un concurs intern în cadrul instituției.

70 O astfel de argumentare nu poate fi acceptată.

71 Trebuie să se arate că, în cauza în care a fost pronunțată Hotărârea Rauch/Comisia, citată anterior, reclamanta contesta dreptul AIPN de a extinde la agenții auxiliari dreptul de a participa la un concurs intern în cadrul instituției. Cauza se referea la problema dacă AIPN avea sau nu avea posibilitatea de a admite participarea agenților auxiliari la un astfel de concurs.

72 Curtea a dat un răspuns afirmativ la această întrebare, dar din aceasta nu rezultă totuși că AIPN este obligată pentru viitor să deschidă fiecare concurs intern în cadrul instituției tuturor persoanelor care se află în serviciul acesteia.

73 Într-adevăr, chiar dacă este adevărat că o lectură strict literală a Hotărârii Rauch/Comisia, citată anterior, ar putea lăsa să se înțeleagă că toate persoanele aflate în serviciul instituției sunt vizate de un concurs intern în cadrul acesteia, prevederile în cauză trebuie de asemenea să fie interpretate în conformitate cu economia și cu obiectivul statutului și al RAA.

74 În aceste împrejurări, pe bună dreptate, Tribunalul a statuat la punctul 48 din hotărârea atacată, referitor la Hotărârea Rauch/Comisia, citată anterior, că un concurs intern vizează „în principiu" toate persoanele care se află în serviciul instituției, dar că, luând în considerare larga putere de apreciere pe care statutul o conferă instituțiilor în organizarea concursurilor, acesta a respins argumentul recurentei.

75 În plus, trebuie să se constate, reținând argumentele Comisiei expuse la punctul 66 din prezenta hotărâre, că o hotărâre a Curții pronunțată în 1965 în domeniul gestionării personalului instituțiilor trebuie interpretată în raport cu cerințele actuale.

76 În final, trebuie să se observe că interpretarea conform căreia AIPN ar fi obligată să admită la un concurs intern în cadrul instituției toate persoanele care se află în serviciul acesteia ar aduce atingere largii puteri de apreciere care, conform jurisprudenței constante a Curții, este recunoscută instituțiilor comunitare în organizarea serviciilor lor și, în special, în determinarea modalităților și a condițiilor de concurs (a se vedea Hotărârea Deboeck/Comisia, citată anterior, punctul 29, Hotărârea din 9 februarie 1984, Fabius/Comisia, 39/83, Rec., p. 627, punctul 7, Hotărârea din 8 iunie 1988, Vlachou/Curtea de Conturi, 135/87, Rec., p. 2901, punctul 23, și Hotărârea din 14 octombrie 2004, Pflugradt/BCE, C-409/02 P, Rec., p. I-9873, punctul 42).

77 Condițiile de admitere la un concurs trebuie determinate în funcție de interesul serviciului și, pentru determinarea acestui interes, instituțiile comunitare dispun de o largă putere de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 februarie 1987, Bouteiller/Comisia, 324/85, Rec., p. 529, punctul 6, Hotărârea din 12 februarie 1987, Bonino/Comisia, 233/85, Rec., p. 739, punctul 5, și Hotărârea din 3 aprilie 2003, Parlamentul European/Samper, C-277/01 P, Rec., p. I-3019, punctul 35).

78 Având în vedere aceste considerații, trebuie să se recunoască faptul că Tribunalul nu a comis o eroare de drept atunci când a constatat că respectivul concurs în litigiu putea în mod legitim să excludă agenții auxiliari, fără ca aceasta să implice în mod obligatoriu o încălcare a noțiunii de concurs intern în cadrul instituției.

79 În plus, recurenta susține că respectivul concurs în litigiu încalcă prevederile imperative ale articolului 4 alineatul (1) și ale articolului 27 primul paragraf din statut, conform cărora condițiile de admitere la concursuri trebuie stabilite în funcție de cerințele posturilor care urmează să fie ocupate. Această obligație nu ar fi fost respectată în cazul concursului în litigiu deoarece condițiile de admitere la acest concurs exclud categorii de candidați potențiali care au calități echivalente cu cele ale candidaților admiși la concursul menționat.

80 Totuși, acest argument nu este convingător.

81 În primul rând, pentru motivele expuse la punctul 44 din prezenta hotărâre, nu este demonstrat faptul că agenții auxiliari au în mod obligatoriu calități echivalente cu cele ale funcționarilor și ale agenților temporari.

82 În al doilea rând, din obligația de stabilire a condițiilor de admitere în funcție de posturile care urmează să fie ocupate nu decurge că AIPN ar fi obligată să admită toate categoriile de candidați potențiali la un concurs intern în cadrul instituției.

83 Din aceasta rezultă că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept constatând că excluderea agenților auxiliari de la concursul în litigiu nu încălca scopul oricărei recrutări, conform articolului 4 alineatul (1) și articolului 27 din statut.

84 Prin urmare, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

85 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a omis să răspundă la anumite argumente pe care aceasta le-a invocat în fața acestei instanțe, și, în principal, la acelea care urmăreau respingerea tezei Comisiei conform căreia lipsa din avizul de concurs a oricărei cerințe referitoare la calificările necesare se explică prin aceea că respectivul concurs în litigiu viza participarea candidaților care demonstraseră deja cel mai înalt nivel de competență, de eficiență și de integritate cu ocazia recrutării inițiale.

86 Comisia consideră că, spre deosebire de susținerile recurentei, hotărârea atacată este motivată suficient pentru a se respinge primul motiv de recurs, în măsura în care

Tribunalul a reținut criteriul de aplicare a articolului 27 din statut și a articolului 12 din RAA cu ocazia recrutării inițiale a funcționarilor și a agenților temporari.

Aprecierea Curții

87 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că obligația de motivare care îi revine Tribunalului, în temeiul articolului 36 prima teză și al articolului 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, nu impune ca acesta să fie ținut să realizeze o motivare care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu. Prin urmare, motivarea Tribunalului poate fi implicită, cu condiția de a permite persoanei afectate de o decizie a Tribunalului să ia cunoștință de motivele acestei decizii, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a exercita controlul (a se vedea Hotărârea Degussa/Comisia și Consiliul, citată anterior, punctul 103).

88 În această privință, rezultă din cuprinsul punctelor 49-53, 56 și 57, precum și 59-62 din hotărârea atacată că Tribunalul a explicat corespunzător cerințelor legale motivele pentru care excluderea agenților auxiliari de la concursul în litigiu era justificată și a demonstrat că scopul în care trebuie să fie făcută orice recrutare fusese respectat.

89 Prin urmare, al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

90 Rezultă din considerațiile ce precedă că recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

91 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 70 din regulament, în litigiile dintre Comunități și agenții acestora, cheltuielile efectuate de către instituții rămân în sarcina acestora. Cu toate acestea, în temeiul articolului 122 al doilea paragraf din regulament, articolul 70 nu se aplică recursului declarat de un funcționar sau de orice alt agent al unei instituții împotriva acesteia.

92 Întrucât Comisia a solicitat obligarea doamnei Chetcuti la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **O obligă pe doamna Chetcuti la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului.**

Semnături